

juni 1967, er en fredelig og aftalt løsning stadig ikke i sigte. For et år siden syntes situationen at bedres ved genoprettelsen af våbenhvilen ved Suez-kanalen, hvorved der blev åbnet mulighed for genoptagelse af fredsforhandlingerne under ledelse af ambassadør Jarring. Desværre blev håbet om fremskridt hurtigt beskæmmet. Samtalerne kom i gang den 21. august 1970, men kort efter nægtede Israel at deltage under henvisning til, at Ægypten havde krænket våbenhvileaftalen. Samtalerne blev genoptaget i januar 1971, men gik i stå på ny i begyndelsen af marts 1971. Medens de genoptagne forhandlinger således ikke førte til noget gennembrud, blev der dog efter generalsekretærens opfattelse opnået visse fremskridt med ambassadør Jarrings initiativ af 8. februar 1971. Med sit memorandum til Israel og Ægypten søgte han fra Israel at opnå en forpligtelse til tilbagetrækning af de israelske styrker fra den besatte del af Ægypten til den tidligere internationale grænse mellem Ægypten og det britiske mandatområde Palæstina og en forpligtelse fra Ægypten til at indgå en fredsftale med Israel indeholdende forskellige forpligtelser affødt af de relevante principper i sikkerhedsrådets resolution 242. Ægypten accepterede de forpligtelser, ambassadør Jarring udbad sig, men Israel har, siger generalsekretæren, ikke svaret på ambassadør Jarrings anmodning. Det er ambassadør Jarrings opfattelse — og generalsekretæren er enig med ham — at før der sker en ændring i Israels holdning til tilbagetræknings-spørgsmålet, vil det ikke tjene noget nyttigt formål at søge at genoplive forhandlingerne. Det er dog generalsekretærens håb, at Israel inden for længe vil finde det muligt at give ambassadør Jarring et svar, som sætter ham i stand til at fortsætte sin søgen efter en fredelig løsning.

Generalsekretæren betragter det dog som et positivt træk, at den ro, der blev genoprettet ved Suez-kanalen i august 1970, fortsat er blevet opretholdt. Det er ikke muligt at forudse, hvor længe denne ro vil vare, men der er kun ringe tvivl om, at nye kampe vil bryde ud før eller senere, hvis ikke det nuværende dødvande i forhandlingerne overvindes. Eftersom parterne har benyttet sig af denne pause til i betydeligt omfang at styrke deres militære kapacitet,

er det kun altfor sandsynligt, at en genoptagelse af kampene vil blive voldsommere og farligere end tidligere. Samtidig vil der også være fare for, at det viser sig umuligt at begrænse kampene til Mellemøstområdet. U Thant tror dog, at der stadig er en chance for at nå en fredelig løsning. Ambassadør Jarring har beskrevet de minimumsbetingelser, der må opfyldes, og indtil disse betingelser er opfyldt, er det vanskeligt at se, hvad han yderligere kan gøre. De involverede parter må selv tage de fornødne skridt til at imødekomme ambassadør Jarrings betingelser, og sker det ikke, må sikkerhedsrådet — først og fremmest de permanente medlemmer — tage skridt til at sikre, at ambassadør Jarrings betingelser opfyldes.

FN's hjælpeorganisation for Palæstina-flygtninge i Det mellemste Østen har fortsat sit arbejde trods mange vanskeligheder, ikke mindst for så vidt angår finansieringen af organisationens virksomhed. Takket være den indsats, som blev ydet af den under 25. samling nedsatte arbejdsgruppe, er det lykkedes at imødekomme de mest påtrængende behov, men de grundliggende problemer er stadig uløste. Hvis der ikke findes nye veje til at stille midler til rådighed for organisationens virke, vil underskuddet for 1972 sandsynligvis overstige 6 mill. dollars, og det vil være nødvendigt for organisationen at nedskære sin aktivitet.

Generalsekretæren omtaler endelig Jerusalem-spørgsmålet og beklager, at Israel endnu ikke har besvaret hans forespørgsel vedrørende de israelske myndigheders planer om byggeri i Jerusalem-området. (Forordet er skrevet før sikkerhedsrådets behandling af Jerusalem-spørgsmålet og vedtagelsen af resolution 298 den 25. september 1971).

Som det er tilfældet med situationen i Mellemøsten giver situationen på Cypern også generalsekretæren anledning til dyb bekymring. Efter at der syntes at kunne spores visse fremskridt mellem befolkningsgrupperne på øen, gik forhandlingerne efterhånden i stå og nåede i august 1971 et reelt dødvande. Imidlertid er roen på øen blevet opretholdt, ikke mindst takket være den fredsbevarende styrkes indsats. Den øjeblikkelige fare for, at forhandlingerne afløses af konfrontation, er derfor i et vist omfang drevet over. Hvis situationen imidlertid på